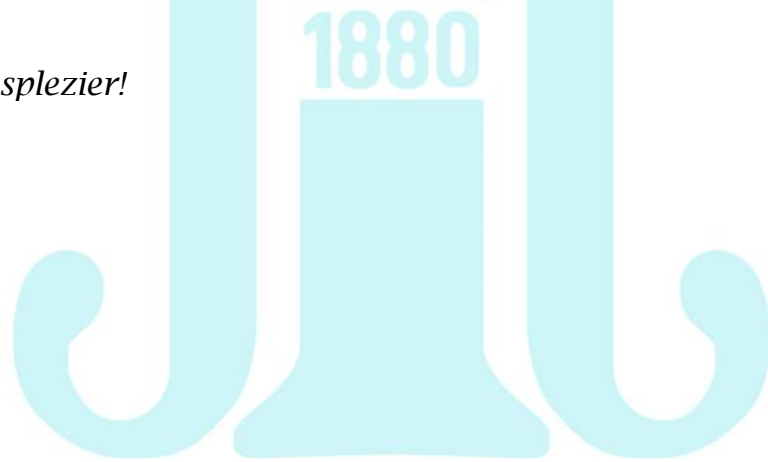

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE GEK OP DE HEUVEL

tragikomedie in vier bedrijven

1880

door

Koen Vermeiren

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2609

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE GEK OP DE HEUVEL* op te voeren moet de naam van auteur *KOEN VERMEIREN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/038
ISBN- 978- 90-385-06388

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/Koen Vermeiren
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 8 heren)

Erik Taelman (vriend van Inge)

Inge De Bruyn (moeder van Bennie)

Bennie Vercammen (autist, zoon van Inge)

Jonge agent

Oudere agent

Huisarts

Mevrouw Haemers (sociaal werkster)

Jan De Bruyn (grootvader van Bennie)

Lisette De Bruyn (grootmoeder van Bennie)

Pol (nonkel van Bennie)

Anna (tante van Bennie)

Mimi (nichtje van Inge)

Ronny (vriend van Mimi)

DECOR

Het decor is verdeeld in: een huiskamer met een trap naar de slaapkamer, een deur naar de keuken, en een naar de badkamer; een kinderslaapkamer, een stuk tuin met gras en de stam van een notenboom. tegen de muur van de huiskamer staat een secretaire vol boeken en papieren, die dienst doet als bureau. een glazen schuifdeur scheidt de tuin van de huiskamer.

EERSTE BEDRIJF

(Het is heel vroeg in de ochtend wanneer er enkele keren wordt aangebeld. Erik Taelman komt, in pyjama, verdwaasd de trap af en gaat richting voordeur. we horen (off) onverstaanbare stemmen. dan verschijnt hij weer, vergezeld van twee politiemannen (een jonge en een oudere)).

JONGE AGENT : *(wijst naar de trap)* Is dat de trap naar de slaapkamer?

(Erik knikt. de agent wil dadelijk naar boven rennen.)

ERIK : Doe geen moeite. Wij bekennen alles.

(De jonge agent kijkt afwachtend naar zijn collega, die even aarzelt en dan teken doet dat hij naar beneden mag komen.)

OUDERE AGENT : Bon. Zoveel te beter. Kunnen wij ergens gaan zitten om procesverbaal op te maken? *(Inge daalt, in een elegante kamerjas, langzaam de trap af. de agenten begroeten haar met een beleefd knikje.)* Neem ons niet kwalijk dat we u zo vroeg uit bed zetten, maar we kunnen moeilijk op afspraak komen, hé madammeke. Nietwaar, Johny?

(de twee grinniken.)

INGE : *(gaat richting keuken)* Wilt u ook koffie?

OUDERE AGENT : Met alle plezier. Zwart en zonder suiker voor mij. *(hij haalt enkele documenten en een pen uit zijn aktentas, en begint te noteren.)* Laat eens kijken. We zijn vandaag de veertiende mei 1986 en het is nu *(kijkt op zijn horloge)* 5 uur

20. Mag ik alstublieft van allebei uw paspoort? (*hij leest hardop terwijl hij noteert*) Erik Taelman... geboren 18 december 1953 te Antwerpen... ongehuwd.

En wat doet u voor de kost?

ERIK : Ik geef les.

JONGE AGENT : (*monkelend*) Jaja, de tijden veranderen...

OUDERE AGENT : Gelukkig maar, zou ik zeggen. (*tot Erik*) 't Is toch waar, hé, mijnheer Taelman? (*hij neemt Inges paspoort*) Inge De Bruyn... geboren 21 december 1950 te Duffel... gehuwd met Theo Vercammen... En wat is uw beroep?

INGE : Ik was laborante, maar nu ben ik werkloos.

OUDERE AGENT : Ja, 't valt niet altijd mee. Kinderen?

INGE : Eén zoon. Bennie.

OUDERE AGENT : En waar en wanneer is die geboren?

INGE : Op 28 mei 1976, in Deurne.

OUDERE AGENT : En momenteel is die bij u? (*Inge knikt*) Bon. Sinds wanneer woont u hier samen?

ERIK : Begin maart.

OUDERE AGENT : : Enne heu... u bent, laten we zeggen, een *gezonde* kerel met een heu... *normale* belangstelling voor de vrouwkes?

ERIK : Als u bedoelt of Inge en ik in één bed slapen, dan moet ik ja antwoorden.

(*de beide agenten kijken elkaar glunderend aan.*)

OUDERE AGENT : Voilà, zie, 't leven kan ook simpel zijn. We hebben het, verdomme, wel eens anders meegemaakt. Nietwaar, Johny?

JONGE AGENT : Zijt maar zeker. Vorige week nog. We moesten er ene gaan betrappen die al meer dan twee jaar aanhield met de vrouw van zijn beste kameraad. Ja, van uw vrienden moet ge 't hebben, hé. Heel de buurt wist ervan. En weet ge wat hij zei? Dat ze in al die tijd nog nooit... enfin, ge snapt het wel, hé? Zeg nu zelf, dat is toch niet te geloven, hé?

OUDERE AGENT : Bon. Als meneer en madame hier efkens willen tekenen, dan kan

iedereen nog een beetje gaan slapen.

JONGE AGENT : Wat wij allemaal meemaken, daar hebt ge geen gedacht van. Ik zou daar een boek over kunnen schrijven. Allé, pak nu gisteren. Op een bepaald moment worden we opgeroepen voor...

OUDERE AGENT : Voilà, dat is dan in orde. Nogmaals onze verontschuldigen voor het vroege uur. Als we het op voorhand hadden geweten...

(Erik laat de agenten uit. Inge gaat ondertussen naar de kinderkamer, opent de deur op een kier en kijkt even naar binnen.)

ERIK : Dat hebben we dan ook weeral gehad.

INGE : *(laat zich doodmoe op een stoel zakken)* Vercammen méént het dus.

ERIK : Ge wist toch dat ze hier op een dag aan de deur zouden staan. En dan viel het eigenlijk nog mee, vond ik. Soms keren ze naar 't schijnt heel het bed ondersteboven of gaan ze in de wasmand rommelen. De viezeriken.

INGE : Maar daarmee heb ik zwart op wit schuld bekend.

ERIK : En dan? Is dat zo erg?

INGE : Voor mij niet. Ik hoef Vercammen zijn geld niet. Maar Bennie...

ERIK : *(zuchtend)* Inge, voor de zoveelste keer: wat zou hij daarmee doen? Hij kan die kleine toch niet heel de dag alleen laten, terwijl hij gaat werken. Welke rechter zou zo iets toelaten?

INGE : Eén van die smeerlappen die hij zo goed kent, misschien. Alleen al om mij te pesten, zou hij Bennie hier weghalen. *(ze begint zachtjes te wenen)*

ERIK : Kom, kom, zover is het nog niet. Zoudt ge niet beter nog een paar uurtjes gaan slapen? Ge hebt vannacht weeral meer hier beneden gezeten dan in bed gelegen.

INGE : Wat moet ik dan doen? Ik kan hem toch niet alleen laten als hij zo schreeuwt.

ERIK : Maar hij schreeuwt altijd! Iedere nacht is dat hier hetzelfde liedje. Ge zoudt er beter eens goed tegenin gaan, in plaats van hem altijd zijn goesting te geven. Zo leert hij het nooit af.

INGE : Denkt ge dat die jongen niet voelt dat er vanalles is veranderd?

ERIK : Hij woont hier al meer dan twee maanden!

INGE : Gij hebt gemakkelijk praten.

ERIK : Ha ja? En wie staat er straks weer met een slaapkop voor de klas? Ik heb verdomme zelf al weken bijna geen oog dichtgedaan met dat gebrul van die... die...*(Inge bekijkt hem indringend, waardoor hij zich inhoudt.)* Om terug naar boven te gaan, is het de moeite niet meer. Ik ga mij wassen. *(hij gaat richting badkamer.)*

INGE : Erik? *(Erik keert zich om. Inge aarzelt.)* Och, niks, laat maar.

ERIK : *(gaat naar haar toe en raakt haar aan)* Komaan, wat is er?

INGE : Stel dat Bennie aan zijn vader wordt toegewezen, zoudt gij dan...

ERIK : Maar dat zàl niet gebeuren. Hoe dikwijls nog?

INGE : Wacht, laat mij uitpraten. Als het nu, om welke reden ook, toch zo zou zijn, wat zoudt gij daar dan van vinden?

ERIK : Ik? *(hij haalt zijn schouders op, zoekt naar woorden.)*

INGE : Eerlijk antwoorden, hé.

ERIK : *(doet opnieuw enkele stappen richting badkamer)* Als het ooit zover komt, dan zien we nog wel. Maar ik ben er zeker van dat Vercammen geen enkele kans maakt. Die rotzak wil u alleen bang maken. *(terwijl hij naar de badkamer gaat, weerklinkt er een zeurderig gehuil uit de kinderkamer.)* Hopla, 't concert begint weeral. Mijnheer wakker, iedereen wakker. *(hij rukt de deur van de kinderkamer open en roept.)* Is 't bijna gedaan, ja! Of moet ik eens komen! *(hij deinst met een vies gezicht achteruit.)* Bah, het stinkt daarbinnen weeral gelijk een beerput.

(Hij loopt naar de badkamer en slaat de deur met een klap achter zich dicht. Inge blijft even in gedachten verzonken, gaat dan langzaam naar de kinderkamer waarin het huilen aanhoudt.)

DONKER

(Wanneer het licht wordt, zitten Erik, Inge (beiden gekleed) en Bennie (in pyjama) aan de ontbijttafel. Bennie zit, met zijn hoofd ritmisch van links naar rechts wiegend, te morsen met zijn boterhammen. Erik negeert hem op een opvallende manier, gooit een bruistablet in een glas water en begint te roeren.)

INGE : Toch weer geen migraine?

ERIK : Dat scheelt niet veel. En de dag moet nog beginnen. Zeven uur les... dat overleef ik niet.

INGE : Het is morgen zaterdag. Dan kunnen we uitslapen.

ERIK : *(met een schuine blik naar Bennie)* Dat valt nog af te wachten...

INGE : Wat zoudt ge ervan zeggen als we zondag eens naar zee gingen? Ze voorspellen schoon weer.

ERIK : Ha ja? *(korte pauze, dan op een andere toon)* En wat doen we met hem?

INGE : Meenemen natuurlijk. Wat anders?

ERIK : *(kordaat)* Ik moet aan mijn doctoraat werken. Tijdens de week komt het er toch niet van, met die rotschool.

INGE : *(ontgoocheld)* 't Was maar een idee.

(Er wordt in stilte verder gegeten. Bennie kauwt luidruchtig, vooraleer hij iets doorslikt, keert hij zich naar de dichtstbijzijnde lichtbron en maakt een smakkend geluid, alsof hij het licht een klinkende zoen wil geven. Inge doet alsof ze niets merkt. Erik begint zich op te winden.)

ERIK : *(Wat voor een tic is dat nu weer?)*

INGE : *(Ik weet ook niet waar hij die opeens vandaan heeft gehaald. Gisteren deed hij dat ook al.)*

ERIK : *(Dat is om zot van te worden.)*

INGE : *(Niet overdrijven, hé Erik.)*

ERIK : *(Overdrijven? De choco vliegt hier in 't rond! Straks ligt het tapijt vol met dat plakkerig spul.)*

INGE : *Ieder kind morst wel eens.*

ERIK : *Morsen, noemt gij dat. Het is precies een spekselafabriek, zoals hij bezig is.*

(Bennie maakt opnieuw een kusgeluid, waarbij hij flink morst.) Zie dat toch maar aan. (hij schuift zijn eigen bord opzij.) Mijn honger is over.

INGE : Erik, alstublieft...

ERIK : Zeg nu eens eerlijk: vindt gij dat normaal?

INGE : Neen, natuurlijk is dat niet normaal! Maar wat kan ik daaraan doen?

ERIK : *(komt overeind)* Luister, Inge, ik heb nu geen tijd, maar ik zeg u één ding: dat kan zo niet blijven duren.

INGE : Wat kan zo niet blijven duren?

ERIK : *(Knikje in de richting van Bennie)* Dat daar. Mijn zenuwen gaan eraan kapot. En ik meen het, hé.

INGE : En de mijne niet, denkt ge?

ERIK : Vroeg of laat gaan *wij* er ook aan kapot. Ik voel het. Dat loopt hier verkeerd af, en lang kan dat niet meer duren.

INGE : Wat wilt ge daarmee zeggen?

ERIK : Ziet gij dan echt niet wat er aan het gebeuren is? Alleen hij daar telt nog voor u.

INGE : *Hij daar* heet Bennie. Waarom noemt gij hem nooit eens bij zijn naam?

ERIK : Alsof dat veel verschil zou maken, hij luistert toch niet.

INGE : Maar voor mij wel! Hij is mijn zoon en hij heeft mij nodig.

ERIK : En ik dan? Of zijt ge vergeten dat ik hier toevallig ook nog woon?

INGE : Zeg toch zo geen idiote dingen.

ERIK : Had ik het godverdomme maar wat vroeger geweten.

INGE : *(nijdig)* Wat dan, hé? *(Bennie smakt opnieuw luidruchtig. Inge veegt driftig zijn mond af.)* Bennie! Hou daar direct mee op. Verstaan?

(hij begint met zijn hoofd te wiegen.)

ERIK : Zeg, hebt gij geen oren aan uw kop?

(opeens beukt hij hard met zijn voorhoofd op de tafel, tot hij er een bloedneus aan overhoudt.)

INGE : *(kwaad, tot Erik)* Voilà, dat moest ervan komen. Zijt ge nu content? Verdomme, hé! *(Erik grijpt zijn schooltas en gaat er zonder een woord te spreken vandoor.)*
Ja, ga maar rap lopen. Dat is het gemakkelijkste. Lafaard, dat ge zijt! *(Bennie maakt opnieuw een smakkend geluid.)* Nu is het genoeg, hé!

(Vanuit een reflex geeft ze hem een draai om zijn oren, waarvan ze blijkbaar zelf het meeste schrikt. ze wil hem vastpakken, maar Bennie laat zich niet aanraken. Inge barst in tranen uit, meer uit machteloosheid dan uit verdriet.)

DONKER

(Wanneer het licht weer aangaat, is Inge in de keuken bezig. de huiskamer ligt vol kapot gescheurde en verfrommelde reclamefolders. Bennie zit in de tuin, waar hij met beide handen gras uittrekt, dat hij nerveus betast en vervolgens naar beneden laat dwarrelen, waarna hij telkens opnieuw dezelfde handelingen herhaalt. af en toe slaakt hij een kreet (een kort a-geluid). na een poosje komt Inge even kijken. bennie neemt haar hand vast, trekt haar mee naar de kast en wijst.)

INGE : Wil je een koek? Zeg eens: koek. *(geen reactie)* Koek. *(Bennie grijpt ongeduldig naar het koekje. ze geeft het hem dan maar, waarna hij weer naar buiten gaat. de deurbel rinkelt. Inge af.)* Dag, dokter. Kom binnen en zet u. Ik zal Bennie even halen.

DOKTER : Doet hij zijn middagdutje?

INGE : Neen, hij zit in de tuin. Bezig met zijn geliefkoosd tijdverdrijf.

(de dokter loopt tot aan het raam dat uitgeeft op de tuin.)

DOKTER : En hoelang houdt hij dat gewoonlijk vol?

INGE : Uren aan een stuk. Altijd maar hetzelfde. Ik begrijp niet dat hij daar niet gek van wordt.

DOKTER : U moet waarschijnlijk niet vaak het gras maaien?

INGE : Als hij zo voortdoet, staat er binnenkort geen sprietje meer in onze tuin.

DOKTER : Heeft hij geen speelgoed?

INGE : Dat schijnt hem niet te interesseren. Alleen gras, zand en water.

DOKTER : *(kijkt om zich heen)* En papier, zo te zien.

INGE : Als hij er maar mee kan zitten frutselen. Ho ja, en die twee popjes daar. Die moeten 's avonds altijd mee naar bed, of hij schreeuwt moord en brand.

DOKTER : En wat is momenteel het probleem? Is hij ziek, of wat?

INGE : Ik weet het niet. Hij doet 's nachts geen oog dicht. En wij dus ook niet...

DOKTER : En overdag, slaapt hij dan?

INGE : Soms denk ik dat dat kind geen rust nodig heeft. *(loopt richting tuin)* Bennie, kom eens hier.

(wanneer ze hem meetrekt, begint hij te zeuren. in de fauteuil wil hij niet blijven zitten. hij kruipt, schijnbaar doelloos, over de vloer, maakt nerveuze a-geluiden, haalt papieren door elkaar en zit geen moment stil.)

DOKTER : Is hij altijd zo?

INGE : Tegenwoordig is het wel heel erg. Geen moment kan hij stil zitten.

DOKTER : *(buigt zich naar hem over)* Dag, Bennie. Hoe is het ermee? *(geen reactie)*
Héla, Bennie?

INGE : Doe geen moeite, dokter. Spreken heeft hij nog nooit gedaan.

DOKTER : Nog nooit? Geen enkel woord?

(Bennie maakt opnieuw een a-geluid.)

INGE : Veel meer dan dat komt er niet uit. Behalve geweent.

DOKTER : En hoe oud is hij nu?

INGE : Bijna tien.

DOKTER : Hoe komt hij aan die buil op zijn voorhoofd? Gevallen?

INGE : Dat doet hij door tegen tafels en stoelen te beuken, soms zelfs tegen de muur. Ik heb wel eens de indruk dat hij pijn met pijn wil verdoven. *(de dokter wil Bennies hoofd betasten, maar die begint luid te krijsen.)* Hij verdraagt het niet dat iemand zijn hoofd aanraakt. U zou eens moeten komen luisteren wanneer ik zijn haar was.

DOKTER : Is er al ooit een elektro-encefalogram gemaakt?

INGE : Vorig jaar hebben ze het geprobeerd. Maar omdat hij niet stil bleef zitten, konden ze er weinig of niks mee aanvangen.

DOKTER : En die rode strepen op zijn armen?

INGE : Van zijn eigen nagels. Daarom knip ik ze zo kort.

DOKTER : Ik moet eerlijk zeggen dat ik zelden zo'n nerveus kind heb gezien. Hij lijkt wel hyperkinetisch. *(korte pauze)* U bent nieuw in de buurt, nietwaar?

INGE : Wij wonen hier nu bijna drie maanden.

DOKTER : Kan dit geen reactie zijn op de verhuizing en op zijn nieuwe omgeving?

INGE : Misschien... ik weet het niet. Vroeger had hij ook epileptische aanvallen, maar die blijven gelukkig weg.

DOKTER : Wanneer was de laatste?

INGE : *(denkt na)* Laat eens kijken... Dat moet ongeveer een jaar geleden zijn.

DOKTER : Wat gebeurde er dan?

INGE : Hij gaf opeens een luide gil en leek dan flauw te vallen. In het begin duurde dat enkele minuten. Later, toen hij medicatie kreeg, nooit méér dan een paar seconden. Alsof hij indommelde en dadelijk weer wakker schrok. Daarna begon hij te wenen. Soms was het voorbij vóór iemand er erg in had, maar ik zag het altijd.

(Bennie aait Inges wang en gaat dan dadelijk verder met zijn nerveus gefrutsel)

DOKTER : Hij is blijkbaar aan u gehecht. Hoe reageert hij op zijn vader?

INGE : *(een beetje beschaamd)* U zou beter het omgekeerde vragen. Wij zijn aan het scheiden.

DOKTER : U woont hier dus met Bennie alleen?

INGE : En met een vriend.

DOKTER : *(knikt begrijpend)* En in al die jaren heeft Bennie nooit moeite gedaan om te spreken? *(Inge schudt van neen)* Hoe maakt hij u dan duidelijk dat hij iets wil?

INGE : Hij neemt mijn hand en trekt me mee. Naar de koekjesdoos bijvoorbeeld, of naar de deur.

DOKTER : Misschien ziet hij gewoon het nut van woorden niet in. Is zijn gehoor al ooit getest?

INGE : Dat hebben ze wel eens geprobeerd, omdat hij zoveel oorontstekingen heeft.

DOKTER : Is hij graag buiten?

INGE : Soms. Ik geloof niet dat het veel verschil uitmaakt. *(korte pauze)* Voor hém toch niet...

DOKTER : *(glimlacht, terwijl hij een doktersbriefje schrijft en een adres noteert.)* Ik stel voor dat we hem eens met de scanner laten onderzoeken. U moet daarvoor wel naar het ziekenhuis komen.

INGE : Dat is geen probleem.

DOKTER : *(geeft haar de twee briefjes)* Maak met deze dokter maar een afspraak. En ondertussen schrijf ik wel wat kalmerende druppeltjes voor.

INGE : Voor Bennie, of voor mij?

DONKER

(Avond. terwijl Bennie met papiertjes frutselt, zit Inge naast hem met een belletje)

te rinkelen, dat ze beurtelings links en rechts van zijn hoofd houdt.)

INGE : Luister eens, Bennie. Wat is dat? *(geen reactie. ze probeert aan de andere kant, houdt vervolgens het belletje achter zijn hoofd, fluit, knipt met haar vingers*Ö *allemaal vergeefs. Erik komt binnen, uitgeput. hij gaat meteen naar de sofa en laat zich neervallen.)* Precies een zware dag gehad, zo te zien.

ERIK : Weet ge nog, die inspectie van een paar weken geleden? Ik heb toen nog gezegd dat er méér achter zat. *(hij haalt een document tevoorschijn)* Voilà, die klootzak van een De Coninck heeft eindelijk wat hij wil.

INGE : *(leest)* En kan dat zomaar?

ERIK : Vergeet niet dat ik tijdelijk ben aangesteld, hé. *(hij trekt het blad uit haar handen en leest hardop voor.)* ‘De heer Taelman faalt beroepsmatig op bijna alle onderdelen.’ De smeerlap. ‘Zowel administratief, didactisch als qua inzet presteert hij onvoldoende.’ En pas op, dat is nog niet alles. ‘Bovendien voldoet zijn voorkomen niet aan wat van een leerkracht in functie mag worden verwacht.’ Daarmee bedoelt dat stukske Mussolini dat ik geen plastron wil dragen. Ik wist wel dat alle schooldirecteurs een beetje geflipt zijn, maar deze heeft het toch wel erg zitten.

INGE : Wat zeggen uw collega’s van dat verslag?

ERIK : Dat het doorgestoken kaart is. Wat anders? Als hij dan nog zo eerlijk was geweest om zwart op wit te schrijven wat de échte reden is. Maar daar is die pilaarbijter natuurlijk te laf voor.

INGE : Wat is die dan?

ERIK : Moet ge dat nog vragen? Dat ik samenwoon met een gescheiden vrouw natuurlijk!

INGE : Hoe weet hij dat?

ERIK : Ge moogt twee keer raden. *(Inge haalt haar schouders op)* Soort zoekt soort. Die ex van u blijkt De Coninck van vroeger te kennen. Zegt dat genoeg?

INGE : Nog een week, en ge zit dus zonder werk.

ERIK : Dan kan ik eindelijk voortdoen aan mijn doctoraat.

INGE : Spijtig genoeg brengt dat geen geld op.

ERIK : Voorlopig niet, neen. Misschien krijg ik nu volgend jaar eindelijk wél een beurs.

(hij kijkt om zich heen) Dat is hier nogal een rommel, zeg.

INGE : *(begint de tafel te dekken)* Ik zal dat seffens wel opruimen. Ik ben al blij dat hij met iéts bezig is.

ERIK : *(wappert met zijn verslag)* Hier, trek dat ook maar aan reepjes.

INGE : Erik!

ERIK : Wat moet ik er anders mee doen, inlijsten? *(tot Bennie)* Allé, komt er nog wat van? *(geen reactie)* Dat dacht ik al. Gij scheurt natuurlijk alleen iets kapot, als het niet mag. *(hij verfrommelt het verslag en gooit de prop door de kamer.)*

INGE : *(om erger te voorkomen)* We kunnen aan tafel. Kom, Bennie. *(geen reactie)* Bennie? *(idem)* Soms denk ik toch echt dat hij doof is.

ERIK : Dat óók al.

INGE : Dat zou verklaren waarom hij nog altijd niet spreekt. *(ze trekt Bennie overeind en mee naar de tafel)*

ERIK : En waarom hij niet zot wordt van zijn eigen gebrul. Nee, nee, ik geloof eerder dat hij niet luistert. Nietwaar, makker? *(hij knijpt plagerig in zijn oor. Bennie trekt met een ruk zijn hoofd weg.)*

INGE : Waarom doet ge dat nu? Ge weet toch dat hij daar niet tegen kan.

ERIK : *(negeert haar)* Zeg eens ‘mama’. Komaan. Mama. Má-má. *(geen reactie)* Mmm-á-má. Zo moeilijk is dat toch niet. Kijk eens naar mij. Héla, Bennie. *(geen reactie)* *(vlakbij Bennies oor)* Má-má.

INGE : *(ongerust)* Zoudt ge dat niet beter laten?

ERIK : Mmá-mmá.

INGE : Straks krijgt hij weer een aanval. En wat dan?

(Bennie begint nerveus naar voren en achteren te wiegen)

ERIK : *(roept)* Mámá, godverdommese koppigaard dat ge zijt!

INGE : Erik, hou op!

(Bennie verstijft. zijn mond gaat open en dicht, als bij een vis op het droge.)

BENNIE : *(met een schorre stem)* á - á - á - á.

ERIK : Dat trekt er al een beetje op.

BENNIE : *(stil en onzeker)* Mama...

ERIK : Voilà, wat zegt ge daarvan? Het orakel heeft gesproken.

(Inge zit als van de hand gods geslagen. dan barst Bennie opeens in een huilbui uit.)

INGE : *(alsof ze wakker schrikt uit een verdwazing)* Zie nu wat ge gedaan hebt. *(ze begint Bennie te troosten)*

ERIK : Ha zo, is het weeral mijn schuld, ja? Godverdomme, ik had het kunnen denken, hé. *(hij komt kwaad overeind en gaat richting tuin)*

DONKER

(Nacht. gerommel van de donder. af en toe een bliksemschicht die de kamer verlicht. er weerklinkt gehuil uit de kinderkamer. gestommel bovenaan de trap. Erik komt tastend, in pyjama, naar beneden met een zaklamp in zijn hand. hij probeert, vergeefs, een paar lichtschakelaars. het gehuil wordt doordringender. Erik gaat de kinderkamer binnen en schijnt met de lamp in bennies bed. even stopt het huilen, dan begint het opnieuw.)

ERIK : Zwijgen! *(hij knipt de lamp een paar keer aan en uit)* Kop dicht, en rap! *(het gehuil wordt anders, angstiger.)* Stoppen, zeg ik! Of hoort ge niet goed? *(Hij geeft Bennie een mep, en nog één, waarna hij het kind begint te slaan waar hij het maar raken kan. in het spokige licht van een bliksemflits staan Erik en Inge opeens, als stenen beelden, oog in oog.)*

DONKER

(Ochtend. Erik en Inge zitten, met een kop koffie, tegenover elkaar.)

ERIK : *(kijkt op zijn horloge)* Tien uur, was er toch gezegd, hé. *(Inge knikt)* Verleden week de politie, vandaag een sociaal werkster. Wat zal het morgen zijn?

(de bel rinkelt)

INGE : *(springt nerveus overeind)* En wees alsjeblief een beetje vriendelijk. Ge weet wat ervan afhangt, hé.

ERIK : Jaja, en ga nu maar open doen, voordat ze ongeduldig wordt.

(Inge af. geluid van stemmen. mevrouw Haemers is ouderwets gekleed en maakt een strenge indruk)

INGE : Dit is mevrouw Haemers.

ERIK : Aangenaam. Ik ben Erik, de vriend van Inge.

HAEMERS : *(Zet haar aktentas op tafel en begint er formulieren en schrijfgerief uit te halen.)* Bon. Ik stel voor dat we er maar direct aan beginnen.

INGE : Zal ik niet liever eerst wat koffie zetten?

HAEMERS : Doe geen moeite, mevrouw Vercammen. *(tot Erik, die wil gaan zitten.)* Wilt u ons even alleen laten, mijnheer Taelman. Ik laat u wel roepen, wanneer het uw beurt is.

ERIK : *(aarzelt even, tot Inge knikt)* Oké, dan ga ik ondertussen maar wat in de tuin.